

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 204/11/COL

z dnia 29 czerwca 2011 r.

w sprawie domniemanej pomocy państwa przyznanej przedsiębiorstwom należącym do grupy Norsk Film (Norwegia)

URZĄD NADZORU EFTA („URZĄD”),

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 61 i 62,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), w szczególności jego art. 24,

UWZGLĘDNIAJĄC protokół 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale („protokół 3”), w szczególności jego art. 1 ust. 2 w części I oraz art. 4 ust. 4 i art. 7 ust. 1 w części II,

PO WEZWANIU zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 6 ust. 1 w części II Protokołu 3 ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY

1. Procedura

W piśmie z dnia 23 marca 2006 r. (zdarzenie nr 368163) szereg norweskich przedsiębiorstw kinematograficznych ⁽²⁾ wystąpiło ze skargą, że władze norweskie przyznały dotacje roczne na rzecz Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS na lata 2000–2005.

Po wielokrotnej wymianie korespondencji, Urząd przyjął decyzję nr 491/09/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, która została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz w Suplemencie EOG do niego ⁽³⁾. Urząd wezwał zainteresowane strony do zgłaszania uwag. Urząd nie otrzymał żadnych uwag od stron trzecich.

Władze norweskie przedstawiły swoje spostrzeżenia w piśmie z dnia 2 lutego 2010 r. (zdarzenie nr 545244).

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 1.7.2010 oraz Suplement EOG nr 34 z 1.7.2010.

⁽²⁾ The Chimney Pot Oslo AS, Dagslys AS, Egg & Bacon AS, Grip Teknikk AS, Bob Aas Carho ENK, Kamerautleien AS, Lydhodene AS, Megaphon AS oraz Krypton Film AS.

⁽³⁾ Zob. przypis 1.

2. Grupa Norsk Film

Spółka Norsk Film AS została założona w 1932 r. przez stowarzyszenie kin miejskich. Studio filmowe spółki zostało otwarte w 1935 r. Opracowując budżet państwa na 1947 r., rząd norweski postanowił wziąć większą odpowiedzialność za produkcję filmów. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX w. spółka Norsk Film AS stała w obliczu trudności finansowych, które spowodowały, że rząd przyznał jej dotację w celu zagwarantowania jej dalszego istnienia. Po ogłoszeniu bankructwa spółki w późnych latach sześćdziesiątych XX w. rząd podjął decyzję o przejściu pełnej odpowiedzialności za jej przyszłość. Od 1974 r. państwo było właścicielem 77,6 % udziałów spółki. Spółka Norsk Film AS pełniła dwie funkcje: zapewniała odpowiednią infrastrukturę do celów związanych z produkcją norweskich pełnometrażowych filmów fabularnych oraz produkowała norweskie filmy.

Spółka ScanCam AS została założona w 1986 r. przez Norsk Film AS oraz gazetę VG (Verdens Gang), a jej fundamentem był istniejący dział techniki zdjęciowej Norsk Film AS. W późniejszym okresie Norsk Film AS oraz Schibsted ASA posiadały po 50 % udziałów w ScanCam AS. W dniu 31 grudnia 1998 r. spółka Schibsted ASA sprzedała swój udział spółce Norsk Film AS, a ScanCam AS dalej prowadziła działalność jako spółka zależna stanowiąca od 1999 r. w 100 % własność Norsk FilmStudio AS.

Założona w 1989 r. spółka Norsk FilmStudio AS była spółką należącą w całości do Norsk Film AS. Do 1989 r. studio oraz infrastruktura techniczna stanowiły integralny oddział w ramach Norsk Film AS. Spółka Norsk FilmStudio AS została założona w celu wyraźnego rozdzielenia pełnionej przez spółkę funkcji producenta od funkcji związanej z utrzymywaniem infrastruktury do celów związanych z produkcją filmową (studio i infrastruktura techniczna).

W 2001 r. rząd norweski przeprowadził reformę swojej polityki w zakresie produkcji filmów i dokonał wyraźniejszego rozdziału między obszarem odpowiedzialności państwa a obszarem odpowiedzialności sektora prywatnego. Odpowiedzialność za produkcję filmów powinna spoczywać na spółkach prywatnych zajmujących się produkcją filmową. W związku z tym zaproponowano, aby sprzedać posiadane udziały w Norsk Film AS.

Państwo nadal ponosiłoby odpowiedzialność za studia filmowe, ponieważ ten element procesu produkcji uznano za niemożliwy do utrzymania na warunkach rynkowych. W 2001 r. spółka Norsk Film AS została podzielona na dwie odrębne spółki: spółkę zajmującą się produkcją filmową, nazwaną Norsk Film AS, oraz spółkę zajmującą się infrastrukturą, nazwaną Filmparken AS. Pozostałe aktywa spółki pozostały w Filmparken AS. Norsk FilmStudio AS kontynuowała prowadzoną przez siebie działalność jako jednostka zależna w całości należąca do Filmparken AS. W dniu 25 czerwca 2001 r. Norsk FilmStudio AS połączyła się z Filmparken AS. W dniu 4 stycznia 2002 r. państwo sprzedało posiadane przez siebie udziały w spółce produkcyjnej Norsk Film AS prywatnej spółce zajmującej się produkcją filmową Diopter AS.

W 2002 r. nazwa spółki Filmparken AS została ponownie zmieniona na Norsk FilmStudio AS.

W 2004 r. spółka ScanCam AS połączyła się z Norsk FilmStudio AS.

W 2009 r. Norsk FilmStudio AS i The Chimney Pot AS połączyły się, tworząc Storyline Studios AS. Po połączeniu Filmparken AS stała się posiadaczem 60 % udziałów przedsiębiorstwa, natomiast 40 % udziałów znajdowało się w posiadaniu udziałowców dawnej spółki Chimney Pot AS.

Storyline Studios AS to dostawca wszelkiego wyposażenia i usług dla branży filmowej, zapewniający studia filmowe, pracowników obsługi planu oraz oświetlenie, kamery, usługi w zakresie postprodukcji, kostiumy, fundusze, infrastrukturę biurową, produkcję taśmową oraz katalogi filmowe.

3. Opis zbadanych środków

Urząd zbadał dwa różne środki: wypłatę dotacji w wysokości 36 mln NOK (zob. pkt 3.1) oraz preferencyjne warunki opodatkowania, z których korzystały niektóre przedsiębiorstwa należące do grupy Norsk Film (zob. pkt 3.2).

3.1 Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

Od lat siedemdziesiątych XX w. do 2006 r. wypłacano roczne dotacje na rzecz różnych podmiotów należących do grupy Norsk Film. W budżetach rocznych za lata 1971–1972 jest wzmianka o „istniejącym programie pomocy”. Dotacje były wypłacane przez Ministerstwo Kultury i Spraw Kościelnych.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd stwierdził, że płatności przekazywane przez państwo norweskie od lat siedemdziesiątych XX w. różnym podmiotom należącym do grupy Norsk Film do celów związanych z produkcją pełnometrażowych filmów fabularnych i utrzymywaniem infrastruktury niezbędnej do produkcji filmów opierały się na istniejącym programie pomocy.

Władze norweskie wskazały, że w 1997 r. parlament norweski przyznał dotację w wysokości 36 mln NOK na rzecz Norsk Film AS na dostosowanie, modernizację i rozwój zakładów produkcyjnych zwanych „Filmparken”. Dotację przyznano w ramach sekcji budżetu państwa przeznaczonej na dotacje na narodowe budynki na potrzeby kultury. Z sumy przydzielonej na okres dwóch lat w 1998 r. wypłacono 10 mln NOK, a w 1999 r. pozostałe 26 mln NOK. Dotacja częściowo pokryła koszty modernizacji i dostosowania infrastruktury studia, a częściowo koszty dostosowania nowych budynków administracyjnych.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd stwierdził, że z uwagi na fakt, iż wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK opierała się na innym przydziale z budżetu, a określona kwota została wyodrębniona na specjalny cel (renowację atelier w Jar), mogła ona stanowić nowy środek pomocy. Urząd miał wątpliwości co do tego, czy omawiane wsparcie stanowiło część istniejącego programu pomocy, czy też stanowiło ono nowy środek pomocy.

3.2 Preferencyjne warunki opodatkowania

Norsk Film AS i Norsk FilmStudio AS były zwolnione z podatku od 1995 r. Zwolnienie to zastosowano na podstawie przepisów sekcji 26 ust. 1 lit. k) poprzedniej ustawy podatkowej z dnia 18 sierpnia 1911 r. nr 8, zastąpionej ustawą podatkową z dnia 26 marca 1999 r. nr 14⁽⁴⁾.

Zgodnie z sekcją 2–32 norweskiej ustawy podatkowej, regulującej obecnie kwestie związane z preferencyjnym systemem podatkowym, organizacje, instytucje i przedsiębiorstwa niekomercyjne są zwolnione z podatku od osób prawnych w zakresie, w jakim działają one na zasadzie niekomercyjnej.

Kwestię tego, czy dana instytucja lub przedsiębiorstwo jest uznawana za instytucję lub przedsiębiorstwo niekomercyjne zgodnie z przepisami sekcji 2–32, ustala się na podstawie obiektywnych kryteriów, przy czym decydujące znaczenie ma cel, dla którego dane przedsiębiorstwo zostało utworzone. Stąd fakt prowadzenia działalności dobroczynnej wskazuje na istnienie organizacji niekomercyjnej. Aby określić cel działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, organy podatkowe biorą pod uwagę między innymi cele statutowe tego przedsiębiorstwa oraz faktycznie prowadzone przez nie działania. Brane jest również pod uwagę to, czy działalność prowadzona przez daną organizację jest objęta zasadami konkurencji. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą lub komercyjną i konkuruje z podlegającymi opodatkowaniu przedsiębiorstwami nastawionymi na zysk, wskazuje to na fakt, że takie przedsiębiorstwo posiada status podatnika. Innym brany pod uwagę elementem jest charakter finansowania otrzymywanego przez przedsiębiorstwo. Jeżeli przedsiębiorstwo jest finansowane za pośrednictwem darowizn prywatnych lub innego rodzaju wkładów, świadczy to o niekomercyjnym charakterze przedsiębiorstwa.

Organizacja, która zostanie uznana za organizację niekomercyjną, jest zwolniona z podatku od osób prawnych z tytułu dochodu uzyskiwanego przez nią w wyniku prowadzenia działalności o charakterze niekomercyjnym. Dochód uzyskiwany dzięki prowadzeniu działalności komercyjnej podlega – w określonych warunkach – opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych⁽⁵⁾.

Organ podatkowe określają, czy przepisy sekcji 2-32 mają zastosowanie do danego przedsiębiorstwa lub organizacji, w ramach standardowego procesu przeprowadzania oceny rocznej. Lokalne organy podatkowe określają system podatkowy, który należy zastosować, na podstawie informacji dostarczonych przez podatnika w deklaracji podatkowej oraz na podstawie innych dostępnych informacji.

⁽⁴⁾ System ten przyznaje zwolnienie z podatku od osób prawnych dla tzw. „organizacji idealnych”.

⁽⁵⁾ Sekcja 2-32 ust. 2 norweskiej ustawy podatkowej stanowi, że przychody podlegają opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w przypadku, gdy obrót roczny uzyskiwany dzięki prowadzeniu działalności komercyjnej przekracza 70 000 NOK lub 140 000 NOK, w zależności od danego przypadku.

Norsk Film AS, Norsk FilmStudio AS oraz ScanCam AS zostały zwolnione z podatku z uwagi na fakt, że prowadziły działalność o charakterze niekomercyjnym. Do 1995 r. Norsk Film AS oraz Norsk FilmStudio AS nie wystąpiły z wnioskiem o objęcie ich specjalnym systemem. Po złożeniu odpowiednich wniosków przedsiębiorstwa te korzystały z takiego systemu od 1995 r. do 2001 r.

W 2001 r. spółka Norsk Film AS została podzielona na dwie odrębne spółki: spółkę zajmującą się produkcją filmową, nazwaną Norsk Film AS, oraz spółkę zajmującą się infrastrukturą, nazwaną Filmparken AS. Od 2002 r. przedsiębiorstwa nie były już finansowane za pośrednictwem dotacji rządowych i prowadziły normalną działalność gospodarczą. W związku z tym uznano je za zwykłe przedsiębiorstwa prowadzące działalność w celu zarobkowym i w konsekwencji nałożono na nie standardowy podatek od osób prawnych.

Do 1998 r. Norsk Film AS oraz Schibsted ASA posiadały po 50 % udziałów w ScanCam AS. W związku z tym ScanCam AS nie została uznana za integralną część prowadzonej przez Norsk Film AS działalności. Od grudnia 1998 r. ScanCam AS należała w 100 % do Norsk Film AS, a następnie, od 1999 r., do Norsk FilmStudio AS (jednostki zależnej w całości należącej do Norsk Film AS). Po dokonaniu tej zmiany organy podatkowe uznały, że ScanCam AS stanowi integralną część działalności prowadzonej przez Norsk Film AS i w związku z tym może korzystać z tego samego systemu podatkowego w latach 1998–2000. Spółka ScanCam AS wypracowała zysk w latach 1998, 1999, 2000 i 2001 ⁽⁶⁾.

W ramach przeprowadzonej oceny organy podatkowe uznały, że przedsiębiorstwa mogły korzystać ze statusu organizacji niekomercyjnych na podstawie następujących elementów: statutu Norsk Film AS stanowiącego, że spółka ta prowadzi działalność o charakterze niekomercyjnym, faktu, że 97,7 % jej udziałów znajdowało się w posiadaniu państwa i lokalnych gmin oraz faktu, że spółka została założona głównie z wykorzystaniem środków pochodzących z dotacji państwowych.

Ponadto organy podatkowe wskazały, że zwolnienie podatkowe przyznano z zastrzeżeniem, że ewentualny zysk zostanie w całości wykorzystany do realizacji celów związanych z prowadzoną przez przedsiębiorstwo działalnością niekomercyjną. Spółka zależna Norsk FilmStudio AS została uznana za integralną część działalności prowadzonej przez Norsk Film AS i objęta tym samym zwolnieniem podatkowym. Władze norweskie wskazały, że spółka Norsk FilmStudio AS nie wypracowała zysku w latach 1995–2001 i że w związku z tym zastosowanie wobec niej korzystnego systemu podatkowego nie miało żadnych skutków.

Wszystkie spółki są obecnie objęte standardowym podatkiem od osób prawnych.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd uznał, że kwestia tego, czy zastosowanie zwolnienia z podatku od osób prawnych w oparciu o logikę stosowaną w odniesieniu do zwolnień dla organizacji niekomercyjnych mogło uzasadniać przyznanie zwolnienia podatkowego w przypadku przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film, wzbudzała wątpliwości.

Pomoc w postaci zwolnienia z podatku od osób prawnych stanowi pomoc operacyjną. Zastosowanie tego rodzaju pomocy

jest dopuszczalne wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, a w szczególności w przypadkach, w których spełnione zostały kryteria przedstawione w wytycznych Urzędu (np. kryteria dotyczące określonych rodzajów pomocy na ochronę środowiska lub pomocy regionalnej). W związku z tym Urząd miał wątpliwości, czy zastosowanie specjalnych reguł podatkowych, jak miało to miejsce w przypadku niektórych przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film, można było uzasadnić na podstawie postanowień Porozumienia EOG dotyczących pomocy państwa.

4. Uwagi władz norweskich

4.1 Wyplata dotacji w wysokości 36 mln NOK

4.1.1 Wyplata dotacji nie stanowi pomocy państwa

Władze norweskie twierdzą, że wyplata kwoty 36 mln NOK nie stanowi pomocy państwa.

Przyjmując podejście zorientowane na skutki, władze norweskie twierdzą, że rozpatrywana dotacja nie przyznała żadnej faktycznej korzyści gospodarczej beneficjentowi.

Władze norweskie uważają, że żadne z przedsiębiorstw nie uzyskało korzyści gospodarczej w wyniku przyznania dotacji na dostosowanie i modernizację Filmparken. Spółka Norsk FilmStudio AS była odpowiedzialna za wynajmowanie infrastruktury wszystkim przedsiębiorstwom zajmującym się produkcją filmową w Norwegii. Podejmowane przez grupę Norsk Film działania w zakresie produkcji filmów były wyraźnie rozdzielone prawnie od działań w zakresie wynajmu infrastruktury produkcyjnej. Wszystkie norweskie przedsiębiorstwa (w tym Norsk Film AS) zajmujące się produkcją filmów miały dostęp do infrastruktury produkcyjnej na takich samych zasadach i warunkach. Działalność w zakresie najmu nie była rentowna i przynosiła straty spółce Norsk FilmStudio AS.

Władze norweskie utrzymują, że nie można twierdzić, iż środek przyznany na rzecz grupy Norsk Film przyniósł tej grupie korzyść gospodarczą, ponieważ przyznanie dotacji najwyraźniej nie miało takiego skutku. W zamierzeniu środek został raczej zastosowany w celu udostępnienia zakładów produkcji filmów norweskim producentom filmowym i miał też taki skutek. Władze norweskie podkreślają, że spółka Norsk FilmStudio AS działała jako jedyny podmiot wynajmujący studia filmowe umożliwiające produkcję filmów o określonej długości i jakości wyłącznie z uwagi na wystąpienie niedoskonałości rynku. Spółka prowadziła tego rodzaju działalność z korzyścią dla wszystkich producentów i nie uzyskała żadnej korzyści gospodarczej.

4.1.2 Środek w każdym przypadku stanowiłby istniejącą pomoc

Władze norweskie utrzymują, że nawet gdyby dotacja w wysokości 36 mln NOK stanowiła pomoc państwa, byłaby ona w każdym przypadku istniejącą pomocą.

Władze norweskie uważają, że wyplata dotacji w wysokości 36 mln NOK stanowiła element istniejącego programu pomocy w postaci wypłaty rocznych dotacji.

Władze norweskie twierdzą, że fakt, iż dotacja została wypłacona z innego budżetu niż budżet wykorzystywany do wypłaty

⁽⁶⁾ Zob. pismo władz norweskich z dnia 11.8.2006 (zdarzenie nr 383774).

rocznych dotacji, nie stanowi wystarczającego dowodu na to, że sama dotacja stanowiła możliwy do wyodrębnienia nowy środek. Władze norweskie wyjaśniły, że fakt przyznania dotacji przydzielonej na lata 1998–1999 w ramach innej pozycji budżetowej, był „czysto przypadkowy i wynikał z kwestii technicznych, a wypłata 36 mln NOK mogła równie dobrze zostać przyznana w ramach sekcji budżetu przeznaczonej na finansowanie filmów i rozłożona na okres dziesięciu lat, co skutkowało jej „wtopieniem” w dokonywane corocznie płatności na rzecz Norsk Film AS, na które składa się pomoc operacyjna oraz pomoc na inwestycje. Fakt przyznania dotacji przydzielonej na lata 1998–1999 w ramach innej pozycji budżetowej wynikał z nowego sposobu organizowania sekcji budżetu [państwa] służącej wypłacie środków przeznaczonych na budowę budynków narodowych”. Ponadto władze norweskie utrzymują, że istotne jest, iż płatność stanowiła element nieprzerwanego łańcucha realizowanych systematycznie płatności na rzecz tego samego beneficjenta oraz że charakter pomocy pozostawał niezmienny. Stwierdzono, że program zawsze składał się z części związanej z inwestycjami oraz części operacyjnej.

Proces dostosowania i modernizacji był realizowany od pewnego czasu, a koszty przeznaczone na jego wdrażanie do 1998 – 1999 r. oszacowano na 13 mln NOK. Kwota ta uwzględniała środki przekazane przez państwo norweskie za pośrednictwem istniejącego systemu wsparcia, funkcjonującego od lat siedemdziesiątych XX w. W 1997 r. stało się jednak jasne, że kwota 13 mln NOK nie jest wystarczającą do ukończenia prowadzonych prac i w związku z tym podjęto decyzję o przyznaniu dodatkowej kwoty 36 mln NOK w celu zakończenia procesu dostosowywania.

Władze norweskie przedstawiły Urzędowi dane potwierdzające, że również w przeszłości kwoty były przyznawane i przeznaczane na dostosowanie i modernizację elementów infrastruktury niezbędnych do zapewnienia odpowiednich warunków do produkcji filmów.

Władze norweskie utrzymują, że fakt, iż kwota dotacji była znacznie wyższa niż łączna kwota zrealizowanych do tej pory corocznych płatności, nie stanowi dowodu na to, że dotacja ta stanowiła nowy środek pomocy. W tej kwestii władze norweskie odwołały się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Namur-Les-Assurances* (7): „pojawienie się nowej pomocy lub zmiana istniejącej pomocy nie mogą być oceniane według skali pomocy ani w szczególności jej wielkości w sensie kwoty w którymkolwiek momencie funkcjonowania przedsiębiorstwa, jeżeli pomoc dostarczana jest na mocy wcześniejszych postanowień ustawowych, które pozostają niezmiennione”.

4.1.3 Nowa pomoc w każdym przypadku byłaby zgodna z postanowieniami Porozumienia EOG

Władze norweskie utrzymują, że środek, jeżeli Urząd uznałby, iż stanowi on nową pomoc, byłby w każdym przypadku zgodny z postanowieniami Porozumienia EOG. Władze norweskie uważają, że środek byłby zgodny z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, ponieważ dotacja została przyznana na cele związane z ochroną kultury, a zastosowane środki były proporcjonalne i konieczne do zrealizowania takiego celu.

Władze norweskie twierdzą, że produkcja filmów jest istotną formą wyrazu kulturowego i stanowi część dziedzictwa naro-

dowego. Bez zapewnienia odpowiednich zakładów produkcyjnych produkcja filmów nie byłaby możliwa. Ponadto przyznanie dotacji stanowiło niezbędny środek interwencyjny z uwagi na wystąpienie niedoskonałości rynku. Władze norweskie podkreślają również, że Urząd zatwierdził środki wspierające inicjatywy podejmowane w sektorze audiowizualnym, które nie mogłyby zostać wprowadzone przy braku infrastruktury niezbędnej do produkcji dzieł audiowizualnych.

4.2 Preferencyjne warunki opodatkowania

4.2.1 Zastosowanie preferencyjnych warunków opodatkowania nie stanowi pomocy państwa

Po pierwsze, władze norweskie podkreślają, że w swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd nie zgłosił żadnych zastrzeżeń do obecnie obowiązującego systemu podatkowego zwalniającego przedsiębiorstwa niekomercyjne z podatku od osób prawnych, ale zbadał sposób, w jaki system ten jest stosowany w odniesieniu do niektórych przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film. W związku z tym kwestią, która jest poddawana ocenie, jest faktyczne stosowanie lub niewłaściwe stosowanie systemu podatkowego w odniesieniu do niektórych przedsiębiorstw.

Po drugie, władze norweskie utrzymują, że nie dysponują uprawnieniami do samodzielnego stwierdzenia, czy przepisy sekcji 2–32 ustawy podatkowej zostały zastosowane w sposób prawidłowy w odniesieniu do przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film, ponieważ nie są organami kontroli podatkowej.

Władze norweskie wskazały jednak, że „ewentualne niewłaściwe zastosowanie ogólnych przepisów podatkowych przez organy podatkowe przynoszące korzyść podatnikowi nie stanowi pomocy państwa. (...) Zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem krajowym w przypadku niewłaściwego zastosowania krajowych przepisów podatkowych odpowiedzialność za dokonanie stosownej korekty spoczywa głównie na organach podatkowych lub sądach. (...) Gdyby każdorazowe niewłaściwe zastosowanie krajowych przepisów podatkowych prowadzące do przyznania nieuzasadnionej korzyści konkretnemu podatnikowi stanowiło pomoc państwa, powstałaby sytuacja bez wyjścia.”

Władze norweskie podkreślają, że z uwagi na fakt, iż bezprawne opodatkowanie może mieć różne konsekwencje, poza przypadkami utrzymującego się niewłaściwego stosowania, działania naprawcze powinny być podejmowane w ramach prawa krajowego i nie podlegać przeglądowi zgodnie z zasadami pomocy państwa EOG.

4.2.2 Zastosowanie preferencyjnych warunków opodatkowania w każdym przypadku opierało się na istniejącym programie pomocy

Ponadto władze norweskie utrzymywały, że zastosowanie przepisów podatkowych ustanowionych przed wejściem Porozumienia EOG w życie w żadnym przypadku nie stanowiłoby nowego środka pomocy, ale byłoby wyłącznie przypadkiem zastosowania istniejącego programu pomocy.

Władze norweskie uważają, że „zwykle stosowanie ogólnej zasady i przeprowadzenie oceny w kwestii tego, czy zasada ta ma zastosowanie w danym przypadku, nie może w żadnym przypadku stanowić nowego środka pomocy, i w związku z tym nie wymaga przesłania odpowiedniego powiadomienia

(7) Sprawa C-44/93 *Namur-Les Assurances du Crédit SA przeciwko Office National du Dueroire i państwu belgijskiemu* [1994] Rec. I-3829, pkt 28.

Urzędowi. Gdyby poszczególne przypadki zastosowania istniejącego programu pomocy miały stanowić nową pomoc, w nieuzasadniony sposób rozszerzyłoby to zakres tego, co można uznać za nową pomoc, i osłabiłoby zakres pomocy zgodnej z rynkiem wewnętrznym jako istniejącej pomocy w rozumieniu zasad pomocy państwa”.

II. OCENA

1. Istnienie pomocy państwa

Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG stanowi:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między Umawiającymi się Stronami”.

1.1 Występowanie zasobów państwowych

Środek musi być przyznany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych.

1.1.1 Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

Dotacja w wysokości 36 mln NOK została wypłacona z sekcji budżetu państwa przeznaczonej na dotacje na narodowe budynki na potrzeby kultury.

W związku z tym Urząd stwierdza, że warunek polegający na zaangażowaniu zasobów państwowych jest spełniony.

1.1.2 Preferencyjny system podatkowy

Spółka Norsk Film AS i jej spółka zależna Norsk FilmStudio AS była objęta zwolnieniem podatkowym w latach 1995–2001. W piśmie z dnia 18 marca 1996 r. urząd skarbowy w Bærum przyznał zwolnienie z podatku za rok podatkowy 1995 pod warunkiem, że potencjalne dochody zostaną w całości wykorzystane do celów związanych z prowadzoną przez przedsiębiorstwo działalnością niekomercyjną.

ScanCam AS (spółka zależna zajmująca się wynajmem kamer) uzyskała zwolnienie z podatku w latach 1998–2001 w oparciu o te same przesłanki.

W konsekwencji zastosowania korzystnego systemu podatkowego państwo zrzekło się dochodów podatkowych, które w normalnych warunkach uzyskałoby od przedmiotowych przedsiębiorstw. Brak tych funduszy stanowił obciążenie dla zasobów państwowych, którego wielkość odpowiadała wysokości opłat normalnie pobieranych z budżetów przedmiotowych przedsiębiorstw⁽⁸⁾.

Fakt, że ocena została przeprowadzona przez lokalne organy podatkowe, nie ma żadnego znaczenia dla kwestii związanej ze stwierdzeniem wykorzystania zasobów państwowych⁽⁹⁾.

⁽⁸⁾ Sprawa C-156/98 *Komisja przeciwko Niemcom*, [2000] Rec. I-6857, pkt 26.

⁽⁹⁾ Sprawa C-248/84 *Niemcy przeciwko Komisji*, [1987] Rec. I-4013, pkt 17.

1.2 Sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów

1.2.1 Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

Po pierwsze, środek musiał przyznać Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS korzyści poprzez zwolnienie spółek z opłat, które są normalnie pobierane z ich budżetu. Przyznanie dotacji w wysokości 36 mln NOK przyniosło beneficjentom korzyść finansową, której nie mogliby uzyskać w normalnych warunkach prowadzenia działalności. W związku z tym dotacja wzmocniła pozycję finansową Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność w sektorze produkcji filmowej w ramach EOG.

Po drugie, środek pomocy musi być selektywny w tym sensie, że sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”.

Urząd uznaje środek polegający na wypłaceniu kwoty 36 mln NOK w celu dostosowania studiów filmowych za selektywny, ponieważ jego beneficjent został wyraźnie wskazany.

1.2.2 Preferencyjny system podatkowy

Niektóre przedsiębiorstwa należące do grupy Norsk Film zostały zwolnione z obowiązku zapłaty obowiązującego w normalnych warunkach podatku od osób prawnych i w związku z tym zwolnione z opłat normalnie uiszczanych ze swojego budżetu. W normalnych warunkach prowadzenia działalności nie mogłyby one odnieść tej korzyści.

Urząd przyznaje jednak, że Trybunał Sprawiedliwości i Trybunał EFTA stwierdzały konsekwentnie, że środki przynoszące korzyści niektórym beneficjentom nie są selektywne, jeżeli mogą być uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu, którego część stanowią.

Ponadto wytyczne Urzędu dotyczące stosowania zasad pomocy państwa w odniesieniu do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem działalności gospodarczej stanowią w szczególności, że „oczywiście, podatek dochodowy nie może zostać nałożony, jeżeli nie osiągnięto żadnego zysku. Ze względu na charakter systemu podatkowego przedsiębiorstwa niekomercyjne, które nie mogą osiągnąć żadnych zysków, takie jak np. fundacje lub stowarzyszenia, mogą być zwolnione z podatku dochodowego”.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd nie poddał w wątpliwość faktu, że konieczność zastosowania preferencyjnego systemu podatkowego może być uzasadniona charakterem lub logiką działania systemu. Urząd wyraził jedynie swoje wątpliwości w kwestii stosowania systemu w odniesieniu do przedmiotowych przedsiębiorstw. Przedsiębiorstwom tym przyznano zwolnienie z podatku od osób prawnych na podstawie przepisów sekcji 26 ust. 1 lit. k) poprzedniej ustawy podatkowej z dnia 18 sierpnia 1911 r. nr 8, zastąpionej ustawą podatkową z dnia 26 marca 1999 r. nr 14. Po jego zastosowaniu system ten zapewnia zwolnienie z podatku od osób prawnych organizacjom, które spełniają określone kryteria, głównie związane z prowadzoną przez nie działalnością niekomercyjną.

Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez władze norweskie, Norsk Film AS, Norsk FilmStudio AS oraz ScanCam AS

zostały zwolnione z podatku ponieważ prowadziły działalność o charakterze niekomercyjnym. W ramach przeprowadzanej oceny Urząd nie może wejść w rolę norweskich lokalnych organów podatkowych. Na podstawie uzyskanych informacji Urząd nie może uznać, że dysponuje wystarczającymi dowodami świadczącymi, że preferencyjny system został niewłaściwie zastosowany w odniesieniu do trzech przedsiębiorstw, i że w związku z tym można uznać, że środek ma charakter selektywny.

Z tego względu Urząd nie może stwierdzić, że zastosowanie preferencyjnych warunków opodatkowania wobec Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS/ScanCam AS w oparciu o kryteria pierwotnie ustanowione w ustawie podatkowej z 1911 r. wiąże się z przyznaniem jakiegokolwiek pomocy państwa.

1.3 Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami

Pomoc państwa przyznana określonym przedsiębiorstwom uznaje się za zakłócającą konkurencję i wywierającą wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami, jeżeli jej beneficjent prowadzi działalność gospodarczą obejmującą wymianę handlową między umawiającymi się stronami. Filmy kinowe mogą być produkowane w alternatywnych lokalizacjach na terytorium EOG. Stają się one następnie przedmiotem handlu między umawiającymi się stronami w ramach Porozumienia EOG. W związku z tym udzielenie wsparcia przedsiębiorstwu produkującemu pełnometrażowe filmy fabularne oraz świadczenie usług studyjnych na jego rzecz może zakłócić konkurencję między różnymi zakładami produkcji filmów znajdującymi się w różnych miejscach. Dlatego środek będący przedmiotem analizy można uznać za zakłócający konkurencję oraz wywierający wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami.

1.4 Wniosek

Na podstawie elementów poddanych ocenie powyżej Urząd stwierdza, że wypłata kwoty w wysokości 36 mln NOK stanowiła pomoc państwa, oraz że objęcie Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS/ScanCam AS korzystnymi warunkami opodatkowania nie wiązało się z przyznaniem jakiegokolwiek pomocy państwa.

W związku z tym Urząd zbada wyłącznie kwestię wypłaty dotacji w wysokości 36 mln NOK.

2. Procedura

Procedura dotycząca nowej pomocy została określona w art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3. Jeżeli Urząd ma wątpliwości w kwestii zgodności takiego środka pomocy, wszczyna formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 oraz w art. 4 ust. 4 w części II protokołu 3.

Oddzielna procedura dotycząca istniejącej pomocy została określona w art. 1 ust. 1 w części I protokołu 3. Zgodnie z tym przepisem, Urząd, przy współpracy z państwami EFTA, stale nadzoruje wszystkie istniejące systemy pomocy w tych państwach. Urząd proponuje tym państwom odpowiednie środki wymagane ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie porozumienia EOG.

Każdą ocenę dotyczącą ustalenia, czy dany środek pomocy stanowi nową czy już istniejącą pomoc, przeprowadzoną w związku z decyzją o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, należy traktować wyłącznie jako mającą charakter wstępny. Nawet jeżeli na podstawie informacji dostępnych w danym momencie Urząd podejmie decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie przepisów art. 1 ust. 3 oraz ust. 2 w części I protokołu 3, może on wciąż uznać, w ramach decyzji kończącej tę procedurę, że środek faktycznie stanowi istniejącą pomoc⁽¹⁰⁾. W przypadkach odnoszących się do istniejącej pomocy, Urząd musi stosować procedurę mającą zastosowanie do istniejącej pomocy⁽¹¹⁾. W związku z tym w takim przypadku Urząd musiałby zakończyć formalne postępowanie wyjaśniające i, w stosownych przypadkach, wszcząć inne postępowanie w odniesieniu do istniejącej pomocy określone w art. 17–19 w części II protokołu 3⁽¹²⁾.

Informacje przedstawione Urzędowi w momencie, gdy podjął on decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, nie dawały wystarczających podstaw do tego, by sformułować wstępny wniosek stanowiący, że dana pomoc jest istniejącą pomocą, i w związku z tym Urząd zastosował wobec niej zasady dotyczące nowej pomocy.

Urząd ustalił istnienie i zgodność nowych środków pomocy w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. W przypadku wystąpienia istniejącej pomocy, z uwagi na fakt, że dwa środki pomocy objęte dochodzeniem nie są już stosowane, Urząd zakończy formalne postępowanie wyjaśniające nie wszczynając postępowania w odniesieniu do istniejącej pomocy, ponieważ takie postępowanie byłoby bezprzedmiotowe.

3. Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK – istniejąca pomoc

Zgodnie z art. 1 lit. b) pkt (i) w części II protokołu 3 za istniejącą pomoc uznaje się: „wszelką pomoc istniejącą w odpowiednich państwach EFTA przed wejściem Porozumienia EOG w życie, tzn. programy pomocy oraz pomoc indywidualną, która została przyznana przed wejściem w życie Porozumienia EOG i obowiązywała w dalszym ciągu po jego wejściu w życie”. Zgodnie z art. 1 lit. c) zmiany w takiej pomocy stanowią nową pomoc.

Władze norweskie przedstawiły dodatkowe informacje w kontekście swoich uwag dotyczących decyzji nr 491/09/COL (zob. pkt 4.1.2 powyżej).

Jak wskazano w decyzji nr 491/09/COL Urząd stwierdza, że coroczne płatności przekazywane przez państwo norweskie od lat siedemdziesiątych XX w. na rzecz Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS do celów związanych z produkcją pełnometrażowych filmów fabularnych i utrzymaniem infrastruktury niezbędnej do produkcji filmów opierały się na istniejącym programie pomocy.

⁽¹⁰⁾ Sprawa C-400/99 *Włochy przeciwko Komisji*, [2005] Zb.Orz. I-3657, pkt 47, 54–55.

⁽¹¹⁾ Sprawa T-190/00 *Regione Siciliana przeciwko Komisji*, [2003] Rec II-5015, pkt 48.

⁽¹²⁾ Sprawa C-312/90 *Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji*, [1992] Rec. I-4117, pkt 14–17 oraz sprawa C-47/91 *Włochy przeciwko Komisji*, [1992] Rec. I-4145, pkt 22–25.

Urząd stwierdza, że wypłata kwoty w wysokości 36 mln NOK została dokonana w ramach istniejącego programu pomocy.

Po pierwsze, okazuje się, że wypłacane corocznie dotacje zawsze zawierały element pomocy na inwestycje oraz element pomocy operacyjnej⁽¹³⁾. W ten sposób władze norweskie wskazały, że proces dostosowywania i modernizacji już się rozpoczął, a wysokość objętej rocznymi dotacjami kwoty przeznaczonej na jego realizację do roku 1998–1999 oszacowano na 13 mln NOK. Władze norweskie przedstawiły wypisy z wniosków budżetowych, ujawniając fakt przyznania szeregu znacznych kwot na rzecz Norsk Film AS w celu dostosowania i zmodernizowania infrastruktury niezbędnej do produkcji filmów⁽¹⁴⁾. Przeznaczenie określonej dotacji na cel związany z renowacją atelier w Jar nie może w związku z tym zostać uznane za wprowadzenie zmian w istniejącym programie pomocy.

Po drugie, fakt, że dotacja została wypłacona z innego budżetu niż budżet wykorzystywany do wypłaty rocznych dotacji, pozostaje bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy. Wynikało to z zastosowania czysto budżetowej techniki i stanowiło konsekwencję zastosowania nowej metody organizowania budżetu.

Wreszcie fakt, że kwota dotacji była znacznie wyższa niż łączna kwota zrealizowanych corocznych płatności, nie jest dowodem na to, że dotacja stanowi nowy środek pomocy. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że: „pojawienie się nowej pomocy lub zmiana istniejącej pomocy nie mogą być oceniane według skali pomocy ani w szczególności jej wielkości w sensie kwoty w którymkolwiek momencie funkcjonowania przedsiębiorstwa, jeżeli pomoc dostarczana jest na mocy wcześniejszych postanowień ustawowych, które pozostają niezmienione”⁽¹⁵⁾.

W związku z tym Urząd stwierdza, że w świetle przedstawionych powyżej informacji wypłata kwoty w wysokości 36 mln NOK stanowiła część istniejącego programu pomocy, który został zakończony w 2006 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Urząd Nadzoru EFTA stwierdza, że wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK została zrealizowana w ramach istniejącego programu pomocy. Dlatego też zamknięto formalne postępowanie wyjaśniające mające zastosowanie w przypadku nowej pomocy.

Artykuł 2

Urząd Nadzoru EFTA uważa, że objęcie Norsk Film AS, Norsk FilmStudio AS oraz ScanCam AS preferencyjnymi warunkami opodatkowania nie stanowiło pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Norwegii.

Artykuł 4

Jedynie wersja niniejszej decyzji w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 czerwca 2011 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Per SANDERUD
Przewodniczący

Sabine MONAUNI-TÖMÖRDY
Członek Kolegium

⁽¹³⁾ Zob. uwagi zgłoszone przez władze norweskie w odniesieniu do decyzji Urzędu Nadzoru EFTA dotyczącej wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie nr 67377 – Domniemana pomoc państwa przyznana przedsiębiorstwom należącym do grupy Norsk Film (zdarzenie nr 545244).

⁽¹⁴⁾ Zob. St.prp. nr 1 (1976–77): 1 313 000 NOK, St.prp. nr 1 (1977–78): 4 mln NOK, St.prp. nr 1 (1978–79): 3,9 mln NOK.

⁽¹⁵⁾ Sprawa C-44/93 *Namur-Les Assurances du Crédit SA przeciwko Office National du Ducroire i państwu belgijskiemu* [1994] Rec. I-3829, pkt 28.